

PŘED JAKÝMI „RUSKÝMI BLUDY“ PANNA MARIA VAROVALA?

Radomír Malý

Panna Maria ve svém třetím zjevení ve Fatimě 13. července r. 1917 dětem řekla: „Válka [první světová, pozn. autora] se blíží ke konci, ale jestli lidé nepřestanou urážet Pána Boha, neuplyne dlouhá doba a začne nová válka, ještě strašnější než tato. To se stane za pontifikátu Pia XI. Když jednou vidíte v noci neznámé světlo, vězte, že je to Boží znamení a že se blíží potrestání světa za mnohé zločiny. Válka, hlad, pronásledování Církve a Svatého otce. Aby se tomu zabránilo, chci vás prosit, aby Rusko bylo zasvěceno mému Neposkvrněnému Srdci a aby bylo zavedeno smírné svaté přijímání na první sobotu v měsíci.

Budou-li mé prosby splněny, Rusko se obrátí a nastane mír. Jestli ne, Rusko své bludy ještě ve světě rozšíří, to vyvolá nové války a pronásledování Církve, mnohé národy budou zničeny, dobří budou mučeni a Svatý otec bude mnoho trpět. Nakonec ale bude mé Neposkvrněné Srdce triumfovat, Svatý otec mi zasvětit Rusko, které se obrátí, a já daruji světu období míru a pokoje.“¹

Oficiální verze, zastávaná církevními představiteli, jak ji mnohokrát prezentoval známý kardinál Bertone, zní, že papež Jan Pavel II. zasvětil Rusko Neposkvrněnému Srdci Panny Marie 25. března r. 1984 prý přesně podle přání Matky Boží, i když nebylo vůbec jmenováno. Panna Maria však opakovaně žádala již předtím prostřednictvím vizionářky Lucie právě veřejnou verbální připomínku Ruska.

Zastánci názoru, že Rusko r. 1984 bylo zasvěceno plně v intencích Panny Marie, argumentují tím, že o rok později přišel na mocenskou scénu v Sovětském svazu Gorbačov, komunismus se poté rozložil a Rusko prý přestalo své bolševické bludy šířit po světě. Fatima se tak stala údajně minulostí, Rusko už své bludy ve světě nešíří, zasvěcení tudíž proběhlo správně podle přání Matky Boží.

Jenže toto je kolosální nepravda! „Ruské bludy“, o nichž mluvila Panna Maria, se nemusely a nemusejí šířit bezprostředně z Ruska, může to být i z těch zemí, kam z Ruska už dříve pronikly. Představa, že „ruské bludy“ jsou pouhou ideologií bývalé komunistické totality, známou pod názvem „marxismus-leninismus“ nebo „dialektický materialismus“, by byla obrovským a nebezpečným zjednodušením. Tato ideologie je skutečně dnes již sterilní, a i když dosud žije v Severní Koreji a poskytuje myšlenkové ospravedlnění bestialní genocidy značné části národa, tak nemá šanci získat ve světě mnoho přívrženců. „Ruské bludy“ Panny Marie Fatimské zahrnují podstatně širší spektrum, jsou mnohem rafinovanější a tím nebezpečnější, krvavá genocida je v nich teprve implicitně ukryta pod nánošem humanistických libě znějících frází. Uvedme pár konkrétních příkladů!

Umělý potrat

Prvním státem světa, který uzákonil potraty, bylo r. 1920 sovětské Rusko na přímý příkaz V. I. Lenina a L. D. Bronsteina-Trockého. Předtím, na základě názorů pověstného

„Pronikavá věda dokázala, že bůh není!“

markýze de Sade, se objevila tato snaha už za jakobínské vlády ve Francii let 1793–94, nicméně nestačila dospět ke své legislativní formě, jakobíni byli u moci krátkou dobu a měli důležitější starosti týkající se války s „nepřítelem“. Potraty byly pouze tolerovány a netrestány.²

Teprve komunistický režim v Rusku legalizoval jako první na světě vraždy nenarozených dětí. Každá žena, který si usmyslela, že své dítě nechce, mohla zajít na příslušnou kliniku, kde za minimální poplatek jí nemluvňátko pod srdcem usmrtili kyretou. Nemusela uvádět prázdný důvod, stačilo jenom, aby dítě jednoduše „nechtěla“. Výsledkem bylo, že na počátku dvacátých let v jedné jediné moskevské nemocnici za pouhý rok přišlo o život roztrháním na kusy padesát tisíc nenarozených dětí.³

Vymírání národů žijících v Rusku a katastrofální nedostatek pracovních sil přiměly ve třicátých letech Leninova nástupce ve vedení země a komunistické strany J. V. Stalina ke zpřísnění potratového zákona, potrat byl nakonec povolen pouze v případech ohrožení života matky. Zároveň ale v téže době legalizovaly potraty Dánsko a Švédsko, v jejichž čele stály socialistické či marxistické vlády, r. 1938 s určitými omezeními Velká Británie. R. 1939 povolilo potraty z eugenických důvodů také hitlerovské Německo, r. 1943 je pak legalizovalo bez omezení pro Židy, Poláky a pro ženy ze slovanských zemí totálně nasazené na práci v německé říši.

„Ruské bludy“ Panny Marie Fatimské zahrnují podstatně širší spektrum, jsou mnohem rafinovanější a tím nebezpečnější, krvavá genocida je v nich teprve implicitně ukryta pod nánosem humanistických libě znějících frází.

„Pryč s kuchyňským otroctvím!“

Po válce po Stalinově smrti r. 1953 byl opět potrat v Sovětském svazu legalizován pro celou dobu těhotenství. Satelitní země komunistického bloku poslušně následovaly svůj „vzor“, naše republika r. 1957. Západní demokratické země umožnily vraždy nenarozených po tzv. sexuální revoluci vyprovokované neomarxisty r. 1968, rozhodujícím mezníkem se stala legalizace potratů v USA r. 1973 na základě rozhodnutí Nejvyššího soudu. Od té doby je potrat v tzv. demokratickém světě posuzován stále více jako „lidské právo“, konkrétně „právo ženy na svobodné rozhodnutí“. Potratově (abortivně) působí i antikoncepční pilulky a tělíška, které se rozšířily v šedesátých a sedmdesátých letech, dnes jsou to mj. známé i „pilulky po“, jež zabíjejí už počatý lidský plod.

To všechno má své marxistické, resp. marxisticko-leninské kořeny. Už Friedrich Engels považuje vdanou ženu-matku ve smyslu svého názoru na manželství za „vykořisťovanou“ a muže-otce za „vykořisťovatele“, proto prý žena musí mít „právo“ sama rozhodnout o svém těhotenství.⁴ Lenin a Trockij toto uvedli ve skutek legalizací potratu po bolševické říjnové revoluci r. 1920.

Názor, že nenarozené dítě lze zabít ve jménu „práva a svobody“ ženy, je příšerným marxistickým, socialistickým a komunistickým bludem a zároveň zvrhlostí. Rozšířil se ze sovětského Ruska do celého světa a dnes ho nadnárodní organizace, byť již nesídlí v Rusku, násilím

prosazují u těch zemí, kde je potrat dosud zakázán nebo omezen některými restrikcemi. Současně se zpřísňují zákony proti odpůrcům krvavé genocidy těch nejbezbrannějších, nový proces s kanadskou obrádkyní nenarozených dětí Mary Wagnerovou je toho jedním z mnoha důkazů. Důsledkem této hereze, již možno nazvat ruskou, neboť z Ruska se rozšířila do světa a je marxistického a komunistického ideového původu, jsou dnes už téměř dvě miliardy nenarozených dětí. Nic nenasvědčuje tomu, že by tato „ruská hereze“ zeslábla, že by „přestala být šířena“, spíše naopak.

Pansexualismus

Rozvody, mimomanželský sex, zvrácený sex, zvrhlá sexuální výchova ve školách od předškolního věku, pornografie... To vše dnes působí vrásky na čele leckterého katolického rodiče a vychovatele. Opět jde ale o další typický ruský blud, dnes rovněž šířený již nikoli tolik z Ruska, jako spíše ze Západu.

Lenin svým dekretem z prosince r. 1917 umožnil rozvod manželů kdykoliv na požádání bez soudních procesů a formalit, stačilo jenom zaplatit příslušnou finanční částku.⁵ Odvolával se přitom na Marxovy a Engelsovy práce o manželství a rodině, kteréžto hodnoty titi teoretikové komunismu považovali za součást „vykořisťovatelské kultury“. V Sovětském svazu zavládla totální sexuální promiskuita, kdy muži a ženy střídali sexuální partnery zcela libovolně, manželství se uzavírala, aby se za týden rozváděla a uzavírala nová, muži a ženy často žili v promiskuitních komunitách apod.

K pohlavní nevázanosti byly vedeny už děti školou povinné. Sám šéf obávané tajné policie Čeka Felix Dzieržyžski nařizoval výchovu k promiskuitě v dětských domovech a ústavech pro mládež.⁶ Ministrýni (tzv. lidovou komisařkou) sociální péče, která toto uvolnění obzvlášť vášnivě prosazovala, byla Alexandra Kollontajová, známá feministka, považující za „diskriminaci a vykořisťování“, když jsou ženy vázány manželskou věrností jednomu partnerovi a povinností starat se o děti a domácnost. Ženy si podle jejích slov „musejí užít“, rodinu má podle ní nahradit „okřídlený Eros“.⁷

Rodiny se v důsledku nových sovětských zákonů rozpadaly. Sovětský režim hlásal, že žena patří „do pracovního procesu“, a nikoli ke sporáku a k plínkám. To napsal sám Lenin ve spise *Velká iniciativa*. Matky proto odevzdávaly své děti od nejútlejšího věku do jeslí a školek, jejich výchovu přenechávaly státu. Sovětská oficiální propaganda tvrdila, že „dítě náleží společnosti, a ne rodičům“.⁸ Jiné matky se zase vzdávaly svých školou povinných dětí jen proto, aby si „užily“ nabízené sexuální svobody.

Zkáza rodiny byla jedním z významných cílů marxismu-leninismu a komunistického systému v Rusku. Stalin nakonec pod tlakem demograficky katastrofálních okolností toto odložil na později a nová sovětská ústava r. 1936 opět promulgovala rodinu jako základ společnosti. Mar-

fatima

**To vše bylo legalizováno už v komunistickém sovětském Rusku –
a díky neomarxistické frankfurtské škole domestikovalo
v tzv. demokratických zemích Západu, kde vykrytalizovalo
v systém tzv. genderové ideologie...**

xisté trockistické i jiné orientace (Trockij jak známo musel před Stalinem emigrovat) se však nevzdali. Patrick Buchanan ve své skvělé knize popisuje⁹, jak maďarský komunista Gyorgy Lukács a italský Antonio Gramsci nadále trvali na programu zničení rodiny podle receptu Lenina a Trockého. Pochopili ale, že toho nelze dosáhnout násilnou revolucí, proto postavili svůj plán na „pochodu skrze politické a kulturní instituce“.

Ten důkladně rozpracovala po válce neomarxistická tzv. frankfurtská škola, reprezentovaná jmény Max Horkheimer, Theodor Adorno a zejména Herbert Marcuse. Ti se – s vydatnou podporou existencialistického filosofa Jeana Paula Sarrtra – hlásili k sexuální nevázanosti Sovětského svazu z doby Lenina a Trockého, jejich otevřeným požadavkem byla „sexuální svoboda“ s odvoláním právě na Marxe, Engelse a na příklad porevolučního bolševického Ruska. Studující mládež nakazili nejen ideologickým marxismem, ale i sexuální bezuzdností. R. 1968 studentstvo v západní Evropě a v USA, podnícené svými neomarxistickými profesory, vyvolalo bouře na ulicích s požadavky „spravedlivé a svobodné“ společnosti podle marxistických principů, mezi něž řadili také „sexuální svobodu“ s údajným „právem“ žít pohlavně kdykoliv a jakkoliv mimo manželství s libovolným střídáním partnerů. Mezi tyto požadavky patřila také absolutní svoboda erotiky a pornografie v umění jako výraz „svobody“.¹⁰ Tito mladí rozbíjeli výkladní skříně a zapalovali auta. Hlásali nenávist k dosavadní tzv. buržoazní společnosti, kterou obviňovali z vykořisťování, rasismu, xenofobie, pokrytectví apod.¹¹

Mezi žáky profesorů infikovaných neomarxistickou frankfurtskou školou, vyučujících v šedesátých a sedmdesátých letech na mnoha západních univerzitách, bylo mnoho pozdějších vlivných politiků západního světa (Gerhard Schroeder, Bill Clinton aj.). Právě oni prosadili ve svých zemích nemravné protirodinné zákony, které dnes nutí rodiče posílat děti do hodin perverzní sexuální výchovy už v předškolním věku, kde se učí nejen to, jak probíhá soulož, ale i principy zvráceného sexu.

To vše bylo legalizováno už v komunistickém sovětském Rusku – a díky neomarxistické frankfurtské škole domestikovalo v tzv. demokratických zemích Západu, kde vykrytalizovalo v systém tzv. genderové ideologie, která tyto zřůdnosti stále více rozvíjí a prohlubuje. Marxistický původ je tady nepopíratelný, právě tak jako prvotní realizace těchto zřůdností v komunistickém Rusku. Tato hrůzná hereze se rozšířila do celého světa a – podobně jako v případě potratů – nic nenasvědčuje tomu, že by skomírala, naopak je na velkém vzestupu.

Homosexualismus

I tady – ať už se to komu líbí, nebo ne – se jedná o „ruský“ marxistický blud. Prvním hlasatelem beztrestnosti praktikované homosexuality byl Magnus Hirschfeld, sám homosexuál a propagátor sexuální promiskuity.¹² Působil v Německu po první světové válce v tehdejší tzv. Výmarské republice, byl komunistou a jezdil do Sovětského

„Žena na lokomotivu!“

svazu, kde se stal poradcem komisařky Kollontajové (srov. výše) a autorem několika hesel ve *Velké sovětské encyklopedii*.¹³ Hirschfeld v hlavních městech Evropy organizoval kongresy pro „sexuální reformu na vědeckém základě“, kde předkládal homosexualitu jako normalitu a domáhal se uzákonění „práv“ homosexuálů a leseb. Dočkal se toho v Sovětském svazu, kde byla homosexualita prohlášena za beztrestnou, a teprve za Stalina se stala znovu trestným činem.¹⁴

Politikové odchovaní neomarxismem šedesátých let postupně v jednotlivých zemích rušili zákony klasifikující praktikovanou homosexualitu jako trestný čin. V USA a posléze na celém Západě se rozvinula genderová ideologie, kterou ve své skvělé knize¹⁵ analyzuje Gabriele Kuby a jež pokládá „zrovnoprávnění“ homosexuálů včetně možnosti uzavírat sňatky a adoptovat děti za svůj hlavní cíl. Celosvětovou nadací k prosazení „práva“ homosexuálů je tzv. Hirschfeldova nadace, pojmenovaná po výše jmenovaném komunistovi a poradci Leninova režimu. Opět další důkaz, že jde – v terminologii Panny Marie Fatimské – o „ruský“ blud. Také on je násilím vnucován – stejně jako předchozí ruské hereze – ostatní populaci, té heterosexuální, které se přiči sňatky gayů a leseb a jež v tom oprávněně vidí útok na monogamní rodinu. I tady se halasně skloňují ve všech pádech „lidská práva“, konkrétně „práva“ homosexuálů a leseb na legální „manželství“ a adopci dětí.

Přirozenými prostředky – ačkoliv je samozřejmě nutno se ozývat a hájit i za cenu obětí Kristovu pravdu – vítězství dosáhnout nelze.

K tomu vede pouze metafyzická cesta: zasvěcení Ruska

Neposkvrněnému Srdci Panny Marie přesně tak, jak si to Ona přála...

Marxistický ateismus

Výše uvedené tzv. ruské bludy jsou produktem marxistického ateismu. Ten má na svědomí na celém světě, především ve dvou největších státech světa, v Sovětském svazu a v Číně od r. 1917 až do současnosti, více než sto milionů bestialně povražděných nevinných lidských obětí. Z naprosto stejného zdroje vychází i neomarxismus, jenž se postaral o rozšíření tohoto druhu ateismu do zemí, kde sice formálně komunismus nevládně, ale mohutně uplatňuje svůj vliv ve veřejné sféře a v kultuře. Důsledkem jsou během uplynulého století až do dneška dech beroucí vraždy téměř dvou miliard dětí v mateřském lůně, které se nesměly narodit.

Jak klasický ruský komunismus předválečné éry, tak i poválečný západní neomarxismus čerpaly z dialektického materialismu a marxismu-leninismu. Adorno, Marcuse a Horkheimer (srov. výše) velebili bolševickou revoluci v Rusku, odsuzovali pouze Stalina, jenž prý revoluci „zradil“, odmítali i postalinovský komunistický establishment v Rusku a východní Evropě, oni jsou údajně ti „jediní praví“ hlasatelé komunistické nauky. Jimi odchovaní mladí vandalové r. 1968 viděli svůj vzor v komunistické Číně pod vedením Mao Ce-tunga a v latinsko-americkém revolucionáři Che Guevarovi.

Marxismus-leninismus byl založen na bojovném agresivním ateismu, jenž se netajil svým záměrem vyhladit křesťanství ze zemského povrchu. Z tohoto úplně stejného zdroje čerpali pro svoji „sexuální revoluci“ jak Lenin a jeho spolupracovníci po svém uchopení moci r. 1917, tak i neomarxisté z frankfurtské školy a jejich žáci, kteří r. 1968 devastovali v západních metropolích domy, auta a ulice. Ateismus, popření Boha a zuřivý boj proti všem pozůstatkům sociálního království Ježíše Krista jsou kořenem všech výše jmenovaných ruských bludů.

Leckdo snad namítne, že dnešní západní společnost není založena na bojovném ateismu, že je „pluralitní“. Ano, je relativistická ve smyslu zednářského liberalismu, v němž konstatování, že pravda může být pouze jedna, se stalo přinejmenším projevem neslušného chování. V rámci tohoto liberalismu je přípustný i marx-leninský ateismus, jenž má se zednářstvím stejný cíl: totální likvidaci křesťanství. Nota bene už samotný fakt, že ovoce tohoto komunistického ateismu, potraty, sexuální revoluce a homosexualismus, se v západním světě nejenom bez zábran šíří, ale je dokonce i legislativně prosazováno, svědčí jasně o tom, že ruské bludy, před nimiž Panna Maria ve Fatimě varovala, se v této společnosti zahnízdily natrvalo a pevně. Kdo tvrdí, že ruské bludy již pominuly, tak trpí nevyčísitelnou ignorancí a duchovní slepotou. Před cca 60 lety ve většině demokratických zemí Západu potraty a praktikovaná homosexualita byly trestnými činy, dnes jsou to tzv. „lidská práva“, a kdo se proti nim postaví, je sám potrestán za „porušování práva ženy“, „homofobii“ apod. Není snad toto jasným dokladem zhoršení situace, tj. totálního rozmnožení se zmíněných ruských bludů?

Přirozenými prostředky – ačkoliv je samozřejmě nutno

se ozývat a hájit i za cenu obětí Kristovu pravdu – vítězství dosáhnout nelze. K tomu vede pouze metafyzická cesta: zasvěcení Ruska Neposkvrněnému Srdci Panny Marie přesně tak, jak si to Ona přála, tzn. papež tak musí učinit slavnostním aktem za přítomnosti biskupů celého světa a Rusko výslovně jmenovat. Ale i kdybychom se toho nedočkali, tak se nic nemění na našem poslání bojovat za realizaci sociálního království Kristova, i když tento boj se jeví jako zápas Davida s Goliášem. Panna Maria Fatimská nenechá své věrné bez pomoci, vždyť nakonec „její Neposkvrněné Srdce zvítězí“, jak to slíbila.

- 1 Gonzaga da Fonseca, *Fatima*, Český Těšín 1993, str. 21.
- 2 Marek Czachorowski, *Wiek rewolucji seksualnej*, Warszawa 1999, str. 103.
- 3 Czachorowski, *op. cit.*, str. 15.
- 4 Friedrich Engels, *Původ rodiny, státu a soukromého vlastnictví*, Praha 1950, str. 159n.
- 5 Czachorowski, *op. cit.*, str. 14.
- 6 *Ibid.*, str. 17.
- 7 *Ibidem*.
- 8 *Ibidem*.
- 9 Patrick Buchanan, *Smrt Západu*, Praha 2004, str. 113n.
- 10 *Ibid.*, str. 117n.
- 11 *Ibidem*.
- 12 Gabriele Kuby, *Globální sexuální revoluce*, Brno 2014.
- 13 Czachorowski, *op. cit.*, str. 15.
- 14 *Ibid.*, str. 18.
- 15 Srov. pozn. 12.